

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg vil gerne takke for den positive modtagelse af redegørelsen, og jeg vil takke for de mange gode råd, der er blevet givet under debatten her i dag til brug for min færdiggørelse af de overvejelser, jeg er inde i om, hvilke ændringer i Danidas struktur der nu skal gennemføres.

Jeg synes, det har været en nyttig og en lærerig debat, for vi har jo set, hvordan vi på et område, hvor der er meget bred enighed her i folketinget om de bistandspolitiske hovedprincipper, har kunnet finde sammen i vores fælles interesse for at efterleve disse principper bedst muligt, og det er klart, at den undersøgelse, der ligger til grund for redegørelsen og dermed for debatten i dag, ikke mindst er væsentlig på baggrund af, som flere har været inde på det, den meget betydelige udvidelse af den økonomiske ramme for den danske bistand, som jo vil ske i løbet af de kommende år.

Undersøgelsen har også været nyttig, tror jeg, fordi den har hjulpet og vil kunne hjælpe os til at få aflivet en del af de myter, der helt naturligt eksisterer vedrørende dansk udviklingsbistand, for det billede, undersøgelsen tegner, er jo et billede af en meget levende og en meget engageret administration, som fungerer under ofte ekstremt vanskelige vilkår, men som har både vilje og evne til løbende at tilpasse sig nye vilkår og lære af de erfaringer – mange af dem ofte dyrekøbte – som man løbende gør. Det er jo også det, der har ført til, at det, der lægges frem fra administrationsdepartementet efter den meget grundige undersøgelse, ikke er et forslag om dramatiske ændringer, dramatiske omvæltninger, i strukturen; nej, det er snarere i høj grad en formalisering af en udvikling, som løbende finder sted, og hvor der har været en god anledning til nu at standse op et øjeblik og prøve at gøre en vis status og så indrette formalia efter, hvad man når frem til.

Jeg vil specielt sige fru Helle Degn tak for den meget musiske opdeling af emnet i fire satser – den ene godt nok ufuldendt, men som vi ved, kan selv det ufuldendte i musikens verden ofte yde både sjælen og øret stor vederkvægelse. Jeg finder, at det er fire vigtige satser, der blev stillet op i partituret, og vil gerne i min besvarelse af de mange

spørgsmål, der er rejst, følge den disposition, der hermed er lagt.

For det første deler jeg selvfølgelig det synspunkt, fru Helle Degn og flere andre var inde på: at Danida skal blive i familien, at det er vigtigt at få understreget, at udviklingsbistand er et vigtigt led i dansk udenrigspolitik, og at det er et vigtigt led ikke alene på grund af den økonomiske tyngde, hvormed udviklingsbistanden optræder i ministeriets arbejde. Jeg er også enig i, at det må føre til nogle overvejelser om, hvordan man får givet netop denne del af dansk udenrigspolitik en placering, som ikke blot organisatorisk, men også, når det drejer sig om præsentationen udadtil og meget af det rent personalepsykologiske, har en tyngde i placeringen, der svarer til den vægt, vi lægger politisk på denne del af dansk udenrigspolitik.

Derfor skal jeg da gerne indrømme – det fremgår sådan set også af redegørelsen, og der er flere, der har bemærket det – at jeg selvfølgelig står og svajer lidt i den balancegang, der er: skal man nu gøre det ene eller det andet? For meget af det, vi står over for her, er jo netop en balancegang.

Det er vel et spørgsmål, om det skal være et selvstændigt departement, en selvstændig enhed, om det skal hedde en direktør i én lønningsklasse eller det skal hedde en departementschef i en anden lønningsklasse. Jeg må nok sige, at jeg i stigende grad føler mig tiltrukket af de argumenter, der er ført frem for, at vi finder en logisk og klar løsning, og det vil så muligvis føre til, at overvejelserne ender i oprettelsen af et selvstændigt departement, altså et departement på lige fod med de øvrige departementer, der er i udenrigsministeriet, med den sammenhæng med udenrigstjenesten under ét, som dette samtidig indebærer.

Derfor er det vel også vigtigt at få slået fast, at man dermed også afskærer sig fra at følge den tankegang, som flere har været inde på, nemlig at Danida på det personalepolitiske område skulle være noget helt enestående, altså at på personaleområdet ville enhver forbindelse til den øvrige del af udenrigstjenesten blive brudt. Det er klart, at hvis man gør det, arbejder man ud fra et helt andet koncept end det, der er lagt til grund af administrationsdepartementet og konsulentfirmaerne, og så bryder man i virkeligheden